



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: N. N., nar., státní příslušnost K. r., t. č. bytem, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Ječná 7/548, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2012, č. j. MV-85774-8/OAM-2011,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 9. 1. 2012, č. j. MV 85774-8/OAM-2011 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci na nákladech řízení částku **14.000 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce Mgr. Pavla Čížinského, advokáta se sídlem Ječná 7/548, 120 00 Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 1. 2012, č. j. MV-85774-8/OAM-2011, kterým žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 31. 5. 2011, č. j. CPR-16523/ČJ-2010-004025-SV, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky byla podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců stanovena na 1 rok a je shodná s dobou vykonatelnosti. Doba k vycestování z území ČR byla podle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky, nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce namítá, že ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců nelze na jeho osobu vztáhnout, neboť byl v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce se domnívá, že žadateli o azyl, který během řízení neměl vízum dle ust. § 72 odst. 2 zákona o azylu, nelze udělit správní vyhoštění. Tato skutečnost vyplývá jednak z toho, že dle ust. § 2 zákona o pobytu cizinců se zákon o pobytu cizinců nevztahuje na cizince v režimu zákona o azylu, a dále z ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítá, že jelikož v inkriminované době mu nebylo uděleno žádné vízum dle zákona o azylu, neexistuje zákonný podklad pro správní vyhoštění cizince pobývajícího v režimu zákona o azylu. Ust. § 118 odst. 4 se podle názoru žalobce uplatní na případy, kdy cizinec pobýval v ČR neoprávněně předtím, než se na něj začal vztahovat zákon o azylu. Na žadatele o azyl podle názoru žalobce nelze vztáhnout povinnost dle ust. § 103 zákona o pobytu cizinců. Žalobce má za to, že ze skutečnosti, že nepožádání o prodloužení azylového víza bylo přestupkem dle ust. § 93 odst. 2 písm. g) zákona o azylu, nelze dovozovat, že by takovému cizinci bylo možné uložit správní vyhoštění.

Dále žalobce namítá, že nemůže být postižen za to, že správní orgány pochybily a nezákonně odmítly projednávat žádost žalobce o mezinárodní ochranu (když příslušné rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo Krajským soudem v Brně zrušeno). Žalobce má za to, že věta na str. 5 rozhodnutí, v níž žalovaný uvádí, že žalobce mohl využít institutů výjezdního příkazu a strpení pobytu je v rozporu s ust. § 50 a ust. § 33 zákona o pobytu cizinců, a že tato věta vytváří dojem, že by správní úřady žalobci pobyt legalizovaly, kdyby o to požádal. Žalobce však namítá, že úřady žalobci sdělily, že trvají na tom, aby odcestoval, jinak ho zajistí a deportují. Žalobce se domnívá, že v případě, pokud by byl pravomocně vyhoštěn v mezidobí před rozhodnutím Krajského soudu v Brně, skutečnost, že soud zrušil rozhodnutí ukončující pobyt žalobce, by byla důvodem pro obnovu řízení; tím méně je podle názoru žalobce možné zahájit řízení o správním vyhoštění teprve v době, kdy soud již předchozí postup žalovaného prohlásil za nezákonný.

Žalobce namítá, že zhodnocení dopadu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života je chybné, a to jak z faktického hlediska, tak z hlediska souladu se zákonem. Tvrdit, že konfliktní rozvod rodičů a ukončení společného soužití znamenal přerušování citových a rodinných vazeb mezi otcem a dětmi, je obecně psychologicky neudržitelné a v případě žalobce nepravdivé. Žalobce poukazuje na skutečnost, že dlouhou dobu usiloval o právo stýkat se s dětmi a že od právní moci rozsudku soudu ze dne 28. 7. 2011 se se svými dětmi pravidelně vidá. Dále žalobce namítá, že není možné znemožnit určité osobě rodinné soužití s jejími dětmi s tím odůvodněním, že jiné dítě cizince může v budoucnu žít jinde. Žalobce se domnívá, že vyhoštění cizince, který má v České republice nezletilé děti, s nimiž se stýká, je zpravidla nepřiměřené. Žalovaný podle žalobce nijak nezduvodnil svá tvrzení o přerušování citových a rodinných vazeb a vůbec nezminil skutečnost, že se s dětmi vidá, ani skutečnost, že o této otázce probíhá řízení u soudu. V tomto směru žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Dále žalobce poukazuje na ust. § 174a

zákona o pobytu cizinců, které naznačuje, že pojem „přiměřenost“ zahrnuje i další aspekty než existenci rodinných vazeb, žalovaný měl vzít v potaz dobu, po kterou žalobce v České republice žije, skutečnost, že hovoří česky a další aspekty.

Žalobce dále namítá, že žalovaný rozhodl dříve, než uplynula doba, která byla žalobce stanovena k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Stanovená 5denní lhůta uplynula v pondělí dne 9. 1. 2012, ovšem již během tohoto posledního dne lhůty bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný tak již nevzal v potaz vyjádření žalobce, které bylo žalovanému odesláno dne 10. 1. 2012. Žalobce se domnívá, že skutečnost, že žalovaný nereagoval na skutečnosti uvedené ve vyjádření ze dne 9. 1. 2012, je porušením správního řádu.

Závěrem žalobce poukazuje na skutečnost, že přestože Ministerstvo vnitra i ministr vnitra dospěli k závěru, že vycestování žalobce je možné, přičemž tvrdí, že vycházeli především z informací, které žalobce poskytl v rámci opakovaných řízení o udělení mezinárodní ochrany, v řízení o udělení mezinárodní ochrany, kde se řeší tatáž otázka, ještě není rozhodnuto. Odůvodnění potvrzení závazného stanoviska Ministerstva vnitra je tak podle názoru žalobce zcela zřejmě zaujaté proti osobě žalobce. Žalobce se domnívá, že závazné stanovisko chybně zhodnocuje otázku, zda je pro něj v Kyrgyzstánu bezpečno, a to též s ohledem na jeho politické aktivity.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje soudu, aby po provedeném řízení napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žalobních námitek, neboť tyto neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu a na vydaná rozhodnutí správních orgánů. Žalovaný uvádí, že ode dne 2. 5. 2010 do dne přiznání odkladného účinku podané žalobě, tj. do dne 21. 6. 2010, pobýval žalobce na území České republiky neoprávněně, čehož si byl vědom; správní orgán proto plně v souladu se zákonem vydal rozhodnutí o správním vyhoštění.

Co se týče namítané nemožnosti uložit žadateli o udělení mezinárodní ochrany správní vyhoštění, žalovaný uvádí, že tato možnost je zakotvena v ust. § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, navíc žalobce se v rozhodné době nenacházel v postavení žalobce o udělení mezinárodní ochrany, ale pobýval na území ČR bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Žalovaný konstatuje, že přiznání odkladného účinku žaloby do rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nepůsobí zpětně, ale toliko od nabytí právní moci tohoto usnesení soudu. S ohledem na fakt plynutí času je dle žalovaného tvrzení žalobce jsoucí v rozporu s posloupností průběhu řízení v jeho případě. Pokud soud přiznal odkladný účinek žalobě ve věci mezinárodní ochrany a posléze zrušil procesní rozhodnutí o zastavení řízení, nemá tato skutečnost žádný vliv na platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, ale toliko na jeho vykonatelnost.

Žalovaný uvádí, že správní orgány se zabývaly i dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života a prokázaly přiměřenost tohoto dopadu. V této souvislosti žalovaný odkazuje na nutnost intenzivních rodinných vazeb a hrozící dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR, což není případ uděleného správního vyhoštění na dobu jednoho roku.

K namítanému neumožnění žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalovaný uvádí, že správní orgán vycházel z písemného příslibu právního zástupce, že se vyjádří do 9. 12. 2011. Protože tak neučinil, stanovil mu další lhůtu, jež uplynula 9. 1. 2012, přičemž právní zástupce zaslal své vyjádření až dne 10. 1. 2012. S ohledem na to, že po marném uplynutí stanovené lhůty bylo dne 9. 1. 2012 vydáno rozhodnutí, nemohlo být vyjádření žalobce zohledněno. Žalovaný považuje za nepřípustné svalovat vinu za pochybení právního

zástupce na správní orgán, neboť jako osoba práva znalá se měl právní zástupce řídit dostatečně dlouhými lhůtami pro vyjádření a postupovat tak v souladu se zájmem klienta.

K závaznému stanovisku žalovaný uvádí, že pečlivě odůvodněné, vyargumentované a podložené závěry správních úřadů není dle názoru žalovaného bez další argumentace možno označit za zaujaté vůči osobě žalobce. Stejně tak fakt neukončeného řízení o udělení mezinárodní ochrany nemá žádné dopady do skutečností, jež vedly správní orgán k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Nad rámec žalovaný podotýká, že důvodnost obav žalobce z návratu do vlasti zpochybňuje skutečnost, že vešel do styku se státními orgány své země původu a byl mu z jejich strany bez problémů vydán nový cestovní doklad.

S ohledem na výše uvedené považuje žalovaný žalobu za nedůvodnou, a proto navrhuje soudu, aby žalobu v plném rozsahu zamítl.

V reakci na vyjádření žalované byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce argumentaci uvedenou v žalobě doplnil o poukaz na nález Ústavního soudu I. ÚS 1849/08, jehož závěry je podle názoru žalobce možné aplikovat na daný případ z hlediska materiálního i tehdy, pokud by soud dospěl k názoru, že žalobce v rozhodném období formálně nebyl žadatelem o mezinárodní ochranu. V dalších částech repliky žalobce poměrně obsáhle reagoval na obsah samotného vyjádření žalovaného. Vzhledem k tomu, že soudu nepřísluší přezkoumávat úvahy žalovaného, které nebyly uplatněné v napadeném rozhodnutí, ale pouze ve vyjádření k žalobě, nebude se soud zabývat ani reakcí žalobce na tyto úvahy.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 29. 8. 2013, č. j. 36 A 3/2012-38, kterým podanou žalobu zamítl. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 74/2013-48 byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zdejší soud zavázal povinností vyrozumět dotčené osoby o možnosti přihlásit se do řízení jako osoby na něm zúčastněné, a rovněž povinností rozhodnout ve věci s nařízeným jednáním.

Po vrácení věci soud vyrozuměl o probíhajícím řízení paní L. Z. a M. H. K. jako zástupce nezletilých A. A. a I. A., žádná z osob však ve lhůtě neoznámila, že bude v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení.

V reakci na podání žalobce ze dne 4. 4. 2012 soud ve věci nařídil jednání, které se konalo za přítomnosti žalobce i žalovaného. Žalobce především odkázal na podanou žalobu a na obsah doplnění kasační stížnosti. S odkazem na nález Ústavního soudu II. ÚS 1260/07 brojil proti názoru, že přiznání odkladného účinku žalobě působí ex nunc, a namítal, že v důsledku toho došlo k chybnému posouzení legality jeho pobytu na území v období mezi zastavením azylového řízení a dnem, kdy soud přiznal žalobě proti rozhodnutí odkladný účinek. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. Zn. 7 As 96/2010 žalobce namítal, že na rozdíl od řízení o kasační stížnosti, kdy je cizinec povinen požádat o udělení víza podle ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, v řízení o žalobě tuto povinnost nemá, a proto není za této situace možné rozhodnout o správním vyhoštění. Ohledně otázky nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do rodinného života žalobce nesouhlasí s tvrzením, že rodinné důvody nebyly v řízení uplatněny, přitom odkázal na podání ze dne 16. 7. 2010 a ze dne 18. 2. 2011.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Podle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tento zákon nevztahuje na cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany, a azylanta nebo osobu požívající doplňkové ochrany, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis (v poznámce pod čarou zákon odkazuje na zákon o azylu) nestanoví jinak.

Podle ust. § 2 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), dále jen zákon o azylu, se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany pro účely tohoto zákona rozumí cizinec, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, nebo cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě Evropské unie, je-li Česká republika příslušná k jejímu posuzování. Postavení žadatele má po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle zvláštního právního předpisu, má-li tato žaloba odkladný účinek.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18. 3. 2010 bylo Ministerstvem vnitra České republiky vydáno rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, které nabylo právní moci dne 2. 4. 2010. Žalobci byl následně udělen výjezdní příkaz platný od 2. 4. 2010 do 1. 5. 2010. Dne 9. 4. 2010 podal žalobce proti rozhodnutí ve věci žádosti o zastavení řízení ze dne 18. 3. 2010 žalobu a současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2010 byl žalobě odkladný účinek přiznán. Toto usnesení soudu nabylo právní moci dne 21. 6. 2010. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2011, který nabyl právní moci dne 18. 2. 2011, bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 3. 2010 zrušeno.

Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda se žalobce nacházel v rozhodném období (2. 5. 2010 – 20. 6. 2010) na území České republiky v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu, resp. zda mu bylo možné uložit správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Námitce, že žalobce není možné postihnout za jednání, které se událo v mezidobí, než se domohl u soudu svého práva (zrušení rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní

ochrany), soud nepřisvědčil. Rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do svého následného zrušení soudem vyvolávalo právní následky a jeho zrušení soudem může mít účinky toliko do budoucna ode dne rozhodnutí soudu, nikoli zpětně. Pokud tedy cizinec na základě pravomocného rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, toto postavení nezíská ani zpětně v důsledku zrušení rozhodnutí o zastavení řízení soudem. Následným zrušením rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany soudem proto žalobce postavení žadatele o udělení mezinárodní nezískal.

Soud je však toho názoru, že žalobce se nacházel v rozhodném období v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany z důvodu přiznání odkladného účinku žalobě.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Podle odst. 3 téhož ustanovení se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

V nálezu sp. zn. II. ÚS 1260/07 ze dne 30. 9. 2008 dospěl Ústavní soud k názoru, že „účelem institutu odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí je, jak vyplývá i ze shora citovaného ustanovení § 73 odst. 2, minimalizace škodlivých následků, tj. zásahů do subjektivních práv osob v důsledku vydaného správního rozhodnutí. Tento účel může být naplněn toliko v případě, že rozhodnutí o odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí, a zejména rozhodnutí přijatého v oblasti správního trestání, je nadáno schopností působit s účinky *ex tunc*. Odklad vykonatelnosti napadeného individuálního správního aktu lze tak spíše označit za jeho sistaci. Akt tak z formálního hlediska sice zůstává pravomocným, avšak uložené právní povinnosti nelze vynucovat, odejmutá oprávnění zůstávají prozatím zachována. Takto, tj. s účinky *ex tunc*, vykládá institut odložení vykonatelnosti správních rozhodnutí i Ústavní soud (viz nálezy sp. zn. II. ÚS 53/06, N 159/42 SbNU str. 305).“ K obdobnému závěru dospěli i autoři komentáře ke soudnímu řádu správnímu (L. Jemelka, M. Podhrázký, P. Vetešík, J. Zavřelová, D. Bohadlo, P. Šuránek.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 599 („Účinky přiznání odkladného účinku žalobě ... vyvolávají stále řadu otázek (Mazanec, s. 100 – 102). Například zda úprava odkladného účinku je skutečně odkladným účinkem, a ne spíše restitucí *in integrum* (zejména v některých případech). Mazanec v té souvislosti upozorňuje na fakt, že odkladný účinek, je-li spojen s řádným opravným prostředkem proti nepravomocnému rozhodnutí, skutečně znamená, že účinky takového rozhodnutí nenastanou. Je-li ale spojen s žalobou proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu (podanou třeba až po dvou měsících) a je-li o něm rozhodnuto až po dalších 30 dnech, takové odkladací účinky v pravém slova smyslu logicky nemá, neboť v mnoha případech již dané účinky nastaly. S tím podle Mazance souvisí i otázka, zda se odkladný účinek přiznává *ex tunc* (zpět k okamžiku právní moci napadeného rozhodnutí) nebo *ex nunc* (k rozhodnutí soudu o žalobě). Domníváme se, že první závěr je s ohledem na smysl tohoto institutu správnější, neboť v druhém případě by o odkladný účinek již skutečně vůbec nešlo.“)

Soud má za to, že shora citovaný právní názor je možné aplikovat i na nyní projednávanou věc. Pokud Krajský soud v Brně usnesením ze dne 14. 6. 2010 přiznal podané žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 18. 3. 2010 odkladný účinek, je třeba

přiznání odkladného účinku vykládat s účinky ex tunc, tj. zpětně k okamžiku právní moci napadeného rozhodnutí, nikoli pouze ex nunc (od rozhodnutí soudu do budoucna). Při opačném výkladu by totiž nebylo možné naplnit účel institut odkladného účinku. Rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy bylo pravomocné, jeho účinky však byly přiznáním odkladného účinku se zpětnou účinností pozastaveny. Přiznáním odkladného účinku tak byl fakticky nastolen stav, jako by o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nebylo dosud rozhodnuto. V důsledku toho bylo nutné na žalobce pohlížet jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu. Podle ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se zákon o pobytu cizinců na žadatele o mezinárodní ochranu nevztahuje, a proto nebylo možné žalobci za této situace uložit správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Podmínky pro uložení správního vyhoštění tedy nebyly dány, a pokud správní orgány žalobci správní vyhoštění přesto uložily, postupovaly v rozporu se zákonem.

Protože žalobou napadené rozhodnutí nemůže z hlediska přezkumu jeho zákonnosti ze shora uvedeného důvodu obstát, Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného postupem podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvod zrušení napadeného rozhodnutí považoval již za nadbytečné se zabývat zbývajícími žalobními námitkami, zejména otázkou nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány budou v dalším řízení vázány právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení před krajským soudem bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze soudního spisu vyplývá, že v řízení úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení za právní zastoupení, a to za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) po 2.100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), h) vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) ve znění účinném do 31. 12. 2012), 1 úkon právní služby (účast na jednání) za 3.100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2013, 4x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 10.600 Kč. O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 110 odst. 3 s. ř. s., dle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, ve spojení s ust. § 60 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti vznikly žalobci náklady řízení za právní zastoupení, a to za 1 úkon právní služby (kasační stížnost) ve výši 3.100 Kč a 1x režijní paušál ve výši 300 Kč, tj. celkem 3.400 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci zaplatit na nákladech řízení částku 14.000 Kč, a to do 30 dnů do právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. června 2016

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová